

Sygn. akt I C 403/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sądowy Kamil Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa U. A.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.310,30 złotych (cztery tysiące trzysta dziesięć 30/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 20 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.733 złotych (tysiąc siedemset trzydzieści trzy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 214,86 złotych (dwieście czternaście 86/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa

Sygn. akt I C 403/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 lipca 2016 roku powódka U. A. reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 4.310,30 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 11 marca 2016 roku miał miejsce wypadek samochodowy, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność K. P. oraz R. P.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Pozwany wyliczył wysokość szkody w oparciu o zasady szkody całkowitej. W oparciu o takie wyliczenie przyznano na rzecz poszkodowanych odszkodowanie w wysokości 5.900 zł brutto. Na podstawie umowy cesji powódka nabyła od poszkodowanych wierzytelność o naprawienie przedmiotowej szkody. Powódka podniosła, że wypłata odszkodowania wyliczonego w oparciu o zasady szkody całkowitej jest w przedmiotowej sprawie niezasadna. Jego zdaniem rozliczenie tego rodzaju zostało dokonane przez pozwanego w oparciu o zaniżoną wartość samochodu oraz zawyżone koszty jego naprawy. Wyliczenie to, jak argumentuje dalej powódka, pozostaje również w sprzeczności z kosztorysami naprawy sporządzonymi przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym, zgodnie z którymi koszt przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego był znacznie niższy od i tak zaniżonej przez pozwanego wartości pojazdu sprzed kolizji. Ta ostatnia została przez pozwanego

określona na wysokość 10.600 zł. Na obecnym etapie postępowania powódka dochodziła częściowego naprawienia szkody.

/pozew k. 2-3, umowa cesji k. 8/

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. z siedzibą w W. reprezentowane przez pełnomocnika będącego radcą prawnym wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pisma pełnomocnik pozwanego nie kwestionował zasady odpowiedzialności za przedmiotową szkodę, zakwestionował natomiast powództwo co do wysokości. W ocenie pozwanego wyplacona kwota odszkodowania jest odpowiednia do wysokości szkody. Została ustalona prawidłowo, uwzględnia rzeczywiste i niezawyżone koszt naprawy pojazdu poszkodowanego oraz pozwala na przywrócenie tego pojazdu do stanu sprzed szkody. Zdaniem pozwanego dokonywanie wyliczenia szkody, z pominięciem zasad szkody całkowitej, narażałoby pozwanego na nadmierne trudności lub koszty, o których mowa w przepisie art. 363 § 1 k.c. Zdaniem pozwanego naprawa pojazdu przy prawidłowym wyliczeniu szkody, przekraczałaby wartość pojazdu. W wyliczeniu powódki taka relacja matematyczna nie zachodzi, gdyż, zdaniem pozwanego, powódka celowo zaniżyła wartość niektórych elementów pojazdu, aby zbić argumentację pozwanego o zasadności wyliczenia szkody wedle założeń szkody całkowitej.

/odpowiedź na pozew k. 58-63/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 marca 2016 roku miał miejsce wypadek drogowy, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność K. P. oraz R. P..

W dacie zdarzenia jego sprawca posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...).

/okoliczności bezsporne/

Po otrzymaniu zgłoszenia szkody pozwany sporządził kosztorys naprawy przedmiotowego pojazdu. Z kosztorysu (...) sporządzonego w systemie EurotaxGlass's w dniu 22 marca 2016 roku wynika, że koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 7.224,12 zł brutto. Kalkulacja ta przyjmuje stawkę za roboczogodzinę w wysokości 56,00 zł netto oraz zastosowanie w miejsce części oryginalnych producenta pojazdu części alternatywnych tam, gdzie były one dostępne.

/kosztorys k. 45-48/

W dniu 30 marca pozwany wykonał drugi kosztorys nr (...) sporządzony w systemie EurotaxGlass's, z którego wynika, że koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 9.362,66 zł brutto. Kalkulacja ta przyjmuje stawkę za roboczogodzinę w wysokości 56,00 zł netto oraz zastosowanie w miejsce części oryginalnych producenta pojazdu części alternatywnych tam, gdzie były one dostępne.

Pozwany ustalił wartość pojazdu na kwotę 10.600,00 zł. Wobec wyżej wskazanych wartości szkody powstałej na skutek zdarzenia z dnia 11 marca 2016 r., ustalonej w toku czynności likwidacyjnych, pozwany stwierdził, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona i przekracza jego wartość rynkową. W związku z powyższym pozwany wypłacił odszkodowanie na podstawie rozliczenia szkody całkowitej, w wysokości 5.900 zł

/Informacja o wysokości szkody całkowitej w pojeździe k. 37, wyliczenie szkody całkowitej k. 38/

W dniu 15 kwietnia 2016 roku K. P. oraz R. P. zawarli z U. A. umowę przelewu wierzytelności wynikającej ze szkody w przedmiotowym pojeździe, przysługującej K. P. oraz R. P. w stosunku do pozwanego Towarzystwa (...).

/umowa k. 8/

Powódka kwestionując wysokość ustalonego i przyznanego na rzecz poszkodowanych odszkodowania zleciła sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy przedmiotowego pojazdu. Z kalkulacji naprawy nr (...) z dnia 31 marca 2016 roku sporządzonej w systemie (...)S wynika, że koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 10.210,31 zł brutto. W kalkulacji tej przyjęto stawkę za roboczogodzinę w wysokości 95 zł netto, oraz wykorzystano wyłącznie części oryginalne z logo producenta pojazdu.

/kalkulacja naprawy nr (...) k. 40-42/

Pismem z dnia 28 kwietnia 2016 roku powódka, przez pełnomocnika, poinformowała pozwanego o zawarciu z poszkodowanymi K. P. oraz R. P. umowy cesji i jednocześnie wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 4.310,30 zł tytułem naprawienia szkody w pozostałej części, w terminie 7 dni od otrzymania niniejszego pisma.

/wezwanie do zapłaty k. 10/

W odpowiedzi na powyższe wezwanie pozwane Towarzystwo (...) podtrzymało swoje dotychczasowe stanowisko. Wskazano, że brak jest podstaw formalno-prawnych do zmiany stanowiska w zakresie kwalifikacji szkody jako szkody całkowitej oraz wysokości przyznanego i wypłaconego odszkodowania z tytułu uszkodzenia samochodu marki R. (...) nr rej. (...).

/pismo k. 32, 32 verte/

Pojazd po szkodzie z dnia 11 marca 2016 roku został naprawiony. Sposób naprawienia został uznany za kompleksowy, a stan wizualny pojazdu po naprawie nie budzi zastrzeżeń. Pojazd został naprawiony w stopniu umożliwiającym jego normalne wykorzystywanie. Do naprawy użyto części oryginalnych, ale również alternatywnych, czyli zamienników (PJ, O). Koszt faktycznie wykonanej naprawy wynosi 10.210, 30 zł. Używanym elementem była pokrywa komory bagażnika, co dało się potwierdzić na podstawie zwiększonej grubości powłoki lakierniczej. Lampy tylne nie posiadają logo producenta pojazdu. W zakresie pozostałych elementów nie było możliwości ich weryfikacji przez biegłego, stąd ich klasyfikacja została ustalona na podstawie znajdujących się w aktach faktur. Pojazd został naprawiony w ww. kwocie, w sposób umożliwiający jego wykorzystywanie. Nie użyto do naprawy części oryginalnych sygnowanych logo producenta, a tylko użycie takich części, jeżeli pojazd posiadał takie w chwili szkody, a nie ma dowodów, aby tak nie było, mogłoby być uznane za przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego. Koszt naprawy pojazdu przy wykorzystaniu wyłącznie części oryginalnych sygnowanych logo producenta wynosiłby 13.693,05 zł.

/opinia pisemna biegłego W. S. k. 83-90 wraz opinią pisemną uzupełniającą k. 109-111, zeznania powódki k. 77-78, faktura VAT k. 13/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego przedstawionego przez strony. Sporządzone na zlecenie powoda i pozwanego kalkulacje stanowią jedynie dokumenty prywatne i będąc kwestionowanymi przez strony nie mogły stanowić źródła ustaleń odnośnie uzasadnionego kosztu naprawy pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na skutek kolizji z dnia 11 marca 2016 roku. Wobec rozbieżności stron w zakresie ustalenia kosztów naprawy ww. pojazdu, na podstawie art. 278 k.p.c. niezbędnym było jednoznaczne ustalenie tej okoliczności za pomocą wnioskowanego dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej W. S.. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia, stanowi rzetelne źródło wiedzy specjalnej w sprawie. Biegły udzielił wyczerpujących odpowiedzi na pytania Sądu zawarte w tezie dowodowej ustalając w sposób zupełny okoliczności relewantne dla ustalenia rozmiaru uszkodzeń w pojeździe poszkodowanego oraz kosztów ich naprawy. Nadto opinia ta po jej uzupełnieniu nie była dalej kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Żądanie strony powodowej znajduje oparcie w treści art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Stosownie do treści art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody, a zatem wysokość odszkodowania powinna jednocześnie odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym skutkom zdarzenia, z którego wyniknęła szkoda.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem sformułowanej w przepisie art. 415 k.c. Ze względu jednak na fakt, iż ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel. W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 2060) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest obowiązany do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

Powódka U. A. dochodziła odszkodowania za koszty naprawy pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 11 marca 2016 roku. Pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności, a zatem okoliczności zdarzenia i podstawa odpowiedzialności pozwanego były między stronami bezsporne.

Osią sporu między stronami postępowania pozostawała wysokość należnego powodowi odszkodowania za koszty naprawy przedmiotowego pojazdu. Pozwany wskazywał, iż żądanie dochodzone przez powódkę ponad kwotę wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego jest nadmierne. Głównym argumentem pozwanego było wynikający z art. 363 § 1 k.c. sformułowanie, że naprawienie szkody w formie restitutio in integrum nie może powodować dla zobowiązanego nadmiernych trudności lub kosztów. W takim wypadku zakres naprawienia szkody ogranicza się do odszkodowania w pieniądzu. Pozwany stwierdził, że naprawienie szkody przez naprawienie pojazdu będzie prowadzić właśnie do sytuacji sprzecznej z celowością, gdyż pociągałaby koszt większy niż wartość samochodu.

Przechodząc zatem do oceny zasadności wysokości roszczenia powoda zauważyć należy, co następuje. W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361 – 363 k.c.). Na podstawie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112).

Nadto zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, szkoda powstaje z momentem zaistnienia zdarzenia ją wywołującego i z tą chwilą powstaje też obowiązek naprawienia powstałego uszczerbku. Obowiązek ten nie jest przy tym uzależniony od faktycznego dokonania naprawienia szkody i wysokości poniesionych kosztów. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną

odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić.

W świetle powyższego, dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędnym było zatem ustalenie ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu przedmiotowego pojazdu. W tym zakresie Sąd oparł się w całości na opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego W. S. jako na pełnowartościowym źródle wiedzy specjalnej, ostatecznie niezakwestionowanej przez żadną ze stron.

W niniejszej sprawie z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, że przedmiotowy pojazd został przez poszkodowanego naprawiony u powódki. Koszt tej naprawy wyniósł 10.210,31 zł. Koszty te były uzasadnione, gdyż tylko w tej kwocie możliwym było przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Naprawienie szkody zostało dokonane w oparciu o ww. kwotę, a naprawa ta została określona przez biegłego jako przywracająca wizualnie i użytkowo pojazd R. (...) do stanu sprzed kolizji.

Należy wreszcie, odnosząc się do argumentacji zawartej w odpowiedzi na pozew wskazać, że przepis art. 363 § 1 k.c. nie obejmuje swym zakresem sposobu wyliczenia należnego odszkodowania, a jedynie ogranicza prawo wyboru poszkodowanego do odszkodowania w pieniądzu, w sytuacji, gdy forma restitutio in integrum byłaby dla dłużnika nadmiernie trudna lub powodowała nadmierne koszty. Zbyt daleko idącym jest argument pozwanego, że przepis art. 363 § 1 k.c. daje dłużnikowi preferencyjne warunki wyliczenia szkody, w sytuacji, gdy zdaniem dłużnika, sprzecznym ekonomicznie będzie dokonywać naprawy pojazdu. Naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł i to jest normatywny przyzmat przez który profesjonalista, którym jest ubezpieczyciel, powinien wyliczyć wartość szkody. To, że naprawa pojazdu jest nieopłacalna z uwagi na wartość pojazdu, jest prawnie irrelevantne. Naprawienie szkody ma stworzyć w sytuacji majątkowej wierzyciela stan jakby szkody nie było.

Wobec wypłaty przez pozwanego kwoty 5.900 zł podtrzymywane żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz tytułem odszkodowania obejmującego koszty naprawy pojazdu kwoty 4.310,30 zł podlegało uwzględnieniu w całości, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. i zasądził je od dnia 20 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powód wygrał sprawę w całości. Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.733 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę tę składa się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 216 zł, koszt wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 1.200 zł ustalony na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. [Dz.U. z 2015 r. poz. 1804- w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu], opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, zaliczka na wynagrodzenia biegłego w wysokości 300 zł.

W toku procesu Skarb Państwa wydatkował tymczasowo ze swoich funduszy kwotę 214,86 zł, z tytułu wynagrodzenia biegłego. W związku z powyższym na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2016 r. poz. 623) w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi tę kwotę tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. (punkt 3 sentencji wyroku)